

тивність, оптимізувати неефективне використання основних засобів, а також здійснювати інвестиційно-інноваційну діяльність на підприємствах.

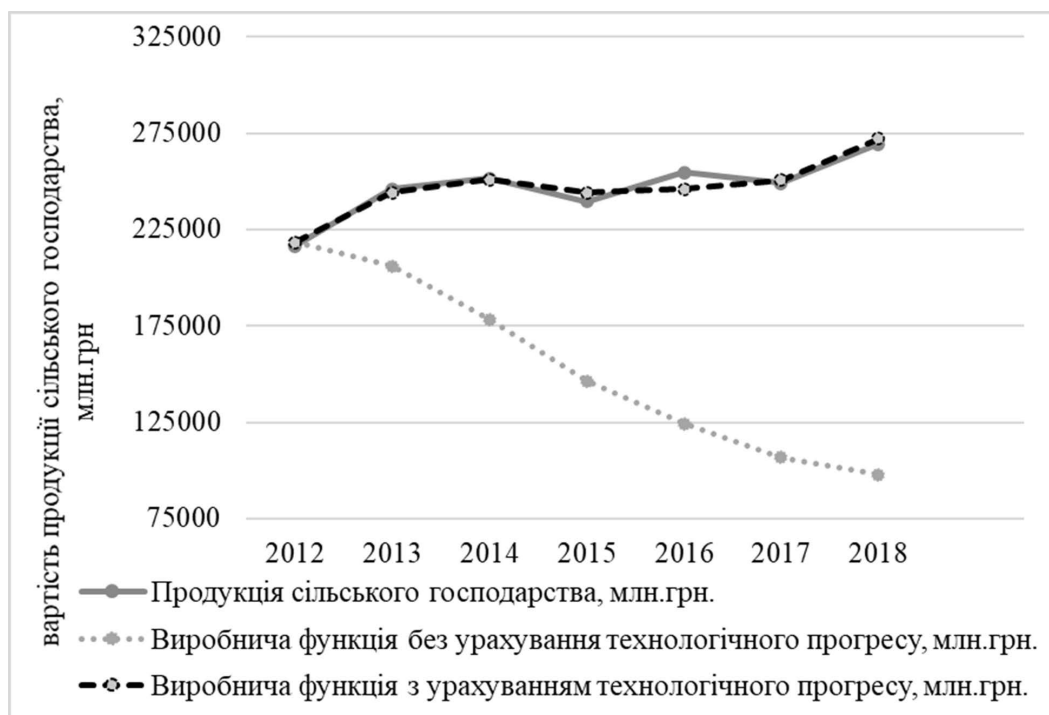

Рис. 1. Порівняння фактичних значень реалізації продукції сільського господарства та виробничих функцій Кобба-Дугласа

Джерело: побудовано автором за даними [1].

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики: веб-сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення 22.02.2021).

Денисова М. О., Попова О. М.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СУЧАСНИЙ СТАН НАЦІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ
УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ**

Основною тенденцією провідних країн світу на сьогодні є впровадження високих технологій та інновацій для подальшого розвитку економіки. Така економічна модель переважно базується на використанні знань. Нажаль, інноваційний розвиток не набув великих масштабів в Україні. На даний момент, Україна займає 45 місце в рейтингу країн світу за Індексом інновацій (за даними на вересень 2020 року), що на 2 пункти вище, ніж той самий показник 2019 року [1].

**« ЕКОНОМІКА І МЕНЕДЖМЕНТ 2021 :
ПЕРСПЕКТИВИ ІНТЕГРАЦІЇ ТА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ »**

Таблиця 1. Рейтинг України в світі за Індексом інновацій

2012 рік	63 місце
2013 рік	71 місце
2014 рік	63 місце
2015 рік	64 місце
2016 рік	56 місце
2017 рік	50 місце
2018 рік	43 місце
2019 рік	47 місце
2020 рік	45 місце

Ефективність державної інноваційної політики все ще знаходиться на низькому рівні, що веде до низької конкурентоспроможності української продукції на світовому ринку. Нинішній стан НІС (Національної інноваційної системи) не відповідає потенціалу і можливостям держави. Головними проблемами розвитку НІС в Україні є:

- негативна динаміка фінансування науки, техніки і нововведень;
- незлагодженість роботи системи «університет-уряд-бізнес»;
- «відтік знань»;
- тривалий період окупності нововведень [2].

Незважаючи на гарні позиції України в рейтингу освіти у світі (46 місце зі 189, за даними Education Index 2019), в державі є присутньою негативна динаміка чисельності науковців (так званий «відтік мізків»). Так само серед абітурієнтів є популярною тенденція навчання за кордоном. Лише 20% випускників шкіл в Україні продовжують навчання в установах професійної освіти. [3]

Динаміка фінансової підтримки науки та інноваційного розвитку є спадною. Важливо відмітити, що при зростанні фінансових витрат в абсолютному вимірі їх доля у ВВП як і раніше складає менше 1%. Наукомісткість ВВП України у 2019 році знизилася до історичного мінімуму – 0,43%. Це свідчить про явне відставання України від розвинених країн світу, показник наукомісткості яких складає від 2 до 4% та більше.[4]

Переважання в українській економіці третього і четвертого технологічних устроїв, а також організаційна і фінансова їх підтримка з боку держави, гальмують національний розвиток. П'ятий технічний уклад представлений лише 3,9% продукції, а шостий майже відсутній – 0,1%. В розвинених країнах зростання ВВП за рахунок використання нових технологій складає 60-90%, в Україні цей показник усього 0,7-1%. Проблема полягає у формуванні стратегії розвитку національної економіки, в якій би знайшли своє відображення основні чинники економічного

зростання в умовах формування інформаційної економіки. Цей шлях розвитку економіки гарантуватиме підвищення рівня життя населення країни.

Головною метою стратегії національного інноваційного розвитку є економічне зростання.

Першою стратегічною метою є створення умов розвитку інформатизації, інформаційних технологій, комп'ютерних мереж і інтелектуальної праці на основі збільшення наукомісткої продукції і істотного підвищення значення діяльності, пов'язаної з виробництвом, зберіганням і передачею знань.

Другою метою стратегії національного інноваційного розвитку є створення інноваційної інфраструктури, виконуючу матеріально-технічну, ресурсну і загальносистемну функції. Основним критерієм функціонування цієї інфраструктури є підвищення конкурентоспроможності продукції і конкурентоспроможності країни в цілому.

Третя стратегічна мета – забезпечення стійкості інноваційного розвитку, вона включає інституціональні, природні і технологічні стратегії. Кожна з цих стратегій має базовий, функціонально-галузевий і функціонально-територіальний рівні. Великою проблемою є вибір індикаторів і оцінок стійкого розвитку. Серед їх різноманітності краще буде спиратися на індикатори стійкого розвитку країн ЄС.

В якості висновку можна сказати, що в Україні переважають ресурсоємні та енергозатратні галузі промисловості. Згідно з останніми дослідженнями, Україна не використовує науково-технічний потенціал належним чином. Основними факторами конкурентоспроможності української економіки все ще залишаються дешева робоча сила та низький рівень додаткової вартості продукції.

Список використаних джерел:

1. Глобальний індекс інновацій 2020 – URL: https://www.wipo.int/global_innovation_index/en/2020/
2. Артеменко Л.В. Україна – ЄС: Побудова спільної інноваційної стратегії. COMPASS 2020 Україна у міжнародних відносинах: цілі інструменти, перспективи / Л.В. Артеменко [Електронний ресурс]. – URL <http://library.fes.de/pdf-files/bueros/ukraine/07752.pdf>.
3. Світовий рейтинг країн світу за індексом рівня освіти – URL <https://gtmarket.ru/ratings/education-index>
4. Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України – URL: <https://me.gov.ua/?lang=uk-UA>